

MATJAZ KOCBEK

GOLOBČEK

pred dvema urama sem v emoni
jedel in pojedel grahovo omako
in pečen krompir
skratka požrl sem ekrazit
in pripravljen sem spustiti neko rajsko ptico
imenovano golobček

letal bom med sedeži
plaval okoli vaših ušes in nosov
zlezel v hrbtnjačo
se spustil v dolino
dvignil med hribe

ta golobček ne prinaša
sifilisa in beri-beri
samo zadihal bo v to prekleto
tišino.
da vam bo tilnik pomodrel
kot indigo papir

golobček je podoben vašim
samo s to razliko na moj
lahko zraste v goloba
in tedaj gorje vam
prišel bo sodni dan
toda zadržal ga bom in
z veliko naslodo spuščal golobčka
da vam bo sral na glavo
na dušo

na vaše besede na vaš spolni akt
na vaš smrdljivi vonj
ki ga trosite in širite
po vsemirju in tej dvorani

golobček je moj dober in edini
prijatelj
pomaga mi da rišem sliko
in se opiram na razne papirčke
raztresene po vseh predalih
narisala sva spomenik baročnega
angelčka sredi trga
na straneh so reklame in plakati
na desno bom iastavil mater
in zraven stopnice ki se izgubljajo
v višavah
v levi kot sva postavila
svete tri kralje

popolnoma nage
pod njimi je zvezda z žensko v sredini
in majhen otrok prihajajoč
s stopnic na drugi strani
držec karton za
umobolnico

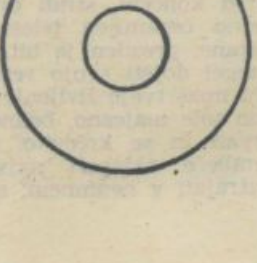
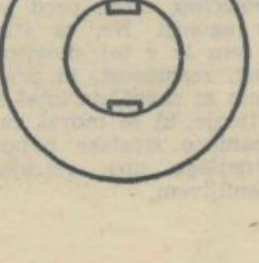
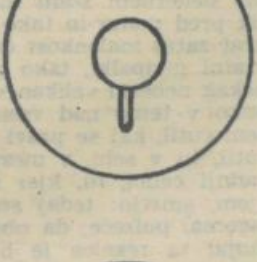
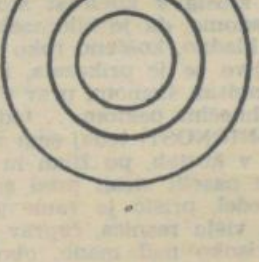
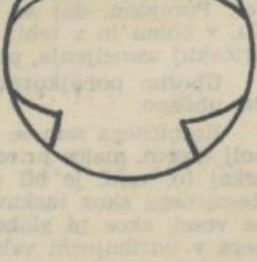
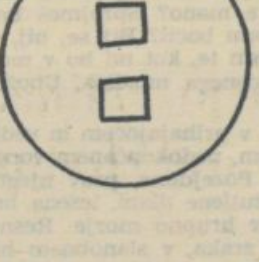
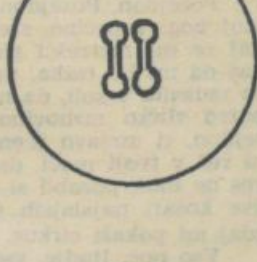
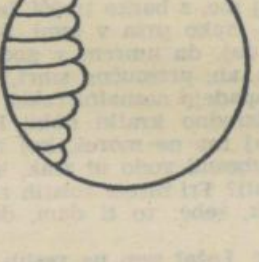
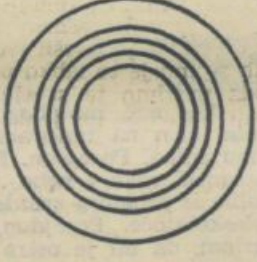
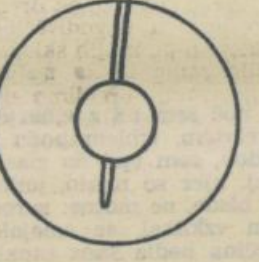
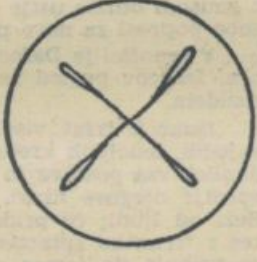
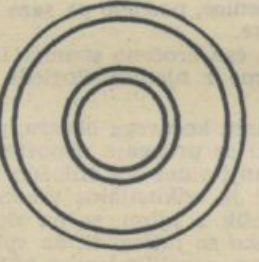
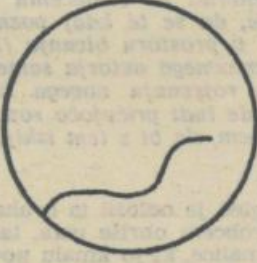
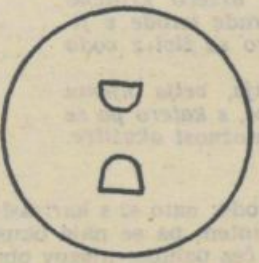
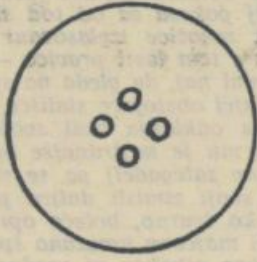
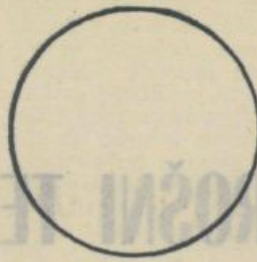
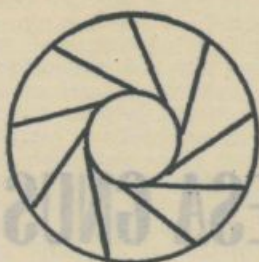
golobček mi je dal strah odkar
sem telebnil iz vrečke miru
in pregriznil verigo tako nesrečno
da mi je del rinke ostal večno
na sredini trebuha in bil sem
zaznamovan kot vsako normalno
pismo ki ga moj oče prejema iz rok
poštarja ki venomer tarna
da ga bole noge in
da mu nobena solna kopel
ne pomaga

golobček nam je dal tudi
dve chevroleta
mogoče zaradi tega ker je bil oče
velika živina in
se je štiri leta podil po gozdovih
ter spoznaval svet in domovino
dal nam je dve služkinji
od katerih me je ena strašila
da sem budil brata ki mi je
moral prižigati luči vse od
spalnice hodnika do stranišča
kadar me je tiščalo na
velikansko potrebo
malo sem ponavadi opravil
kar med rjuhami
golobček mi je poslal žensko
ki jo ljubim in kadar sem
z njo v postelji mi
pripoveduje o najinem stanovanju

o tapisonu
o francoski postelji
o štedilniku gorenje
o frižiderju naonis

in kako bova srečna ko bova
dobila ključek te najine sreče

golobček mi je rekel naj mi bo
vseeno za kenedyja ali keneduja
kot bi rekla gospodična fani
in za vsa pokanja v azijski
in za vse elektrode na udih
včasih pa bi rad stopil
v kakšno organizacijo
telovadno društvo partizan
kegljaški klub zvezda
v hortikulturno društvo
v partijo
ali pa v klub za go
toda zaželel sem si vonja
po rosnih travi in toplem gnoju
želim si biti obtožen
na premisljevanje o kmečki smrti
zato bom spustil golobčka
na svobodo
in se zaljubil v kolovrat
ki sem si ga obesil
v svoj hram
leti golobček leti

FRANCI ZAGORIČNIK

SEANSA

jutro je zares s svojimi zmrzlinami
in otrdelo perilo

kaj je s plodovi
ki so pozabili nase ali mislili preveč in obviseli

ampak gre za večer ki je bil
bili smo

kot razgled za pogledat
za občudovat
tako je z bogastvom prebivališče bogov
dogorevalo
žarela puščava

naše oči se zvrstile pod pepelom
na krogličnih ležajih mizja
ki je bilo

pred nami
pred našimi embriji
zid trhnel odlistanih stoletij

vedno misliš na otroke je padla beseda
kakor suha zemlja dežja
tistih ki pridejo
izločit kaj in sploh početi

napako je povzročila zvonka posoda
utripanja
manj zavreli nageljni
ali pesmi ki jih ni bilo
strah
upepelitve

ali bach brez metode
ali zadnja ura

moj bog ne tega res ne tega bog
te prosijo device
se priklanjamo prahu
koder je stopal pesnik prešeren

glejte otroci po teh stopnicah
boste pijani deklamirali svoje pesmi
okuženi s prahom zadnje ure
mesto v vesolju cvete in zamira

noge so v določenih razmerjih
zavest naravna razločke
dan ohladi
zvenečo bit nadomesti tema

kakor luč nadomesti svetlobo
kakor zamenjajo ploščo

za hip se pojavijo telesa in spet izginejo
nasmehi
orgle
razglašajo pamet
roke so praznih rok

na nek način preostane še teža
oči so opravile svoje
in omet popusti
pod večnimi slapovi neba

najprej se pokažejo zbye
potem izpadajo

pokaže se vse
kakor se pokaže

in to je konec
dragi moj blagor mojim očem
ime ti je ime

lahko noč
umret grem
prikljči me v praznino

pridi me pokopat vase
srečno srečno lahko noč

luč gori na stopnišču vase
in potem na cesti poti karavane vase
in potem v dokončni noči beguncev
pobeglih pred zimo
na sever vase

samo en dom je
še ta se prikaže v snu
kakor plodna ravnica dlani
kakor vsakršna razsežnost